

Het recht van de sterkste

Eveneens van Carla Norton:
Langs de afgrond

CARLA NORTON

HET RECHT
VAN DE
STERKSTE

De Fontein

Eerste druk september 2016

Oorspronkelijke titel *What Doesn't Kill Her*

Originally published by Minotaur Books, New York

Published by arrangement with St. Martin's Press, LLC. All rights reserved

Copyright © 2015 by Carla Norton

Copyright © 2016 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Elena Bovo/Trevillion Images

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Zeist

ISBN 978 90 261 3968 0

ISBN e-book 978 90 261 3969 7

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor iedereen die een ontvoering of soortgelijke vorm van gevangenschap heeft overleefd.

De moed die jullie in het ware leven hebben getoond, is de grondslag voor dit fictieve verhaal.

ELF JAAR GELEDEN

Seattle, Washington State

Op de dag dat ze voor de allerlaatste keer zou gaan zwemmen, lag Seattle te zinderen onder een strakblauwe hemel. Het was bloedheet en ze had haar ouders al een paar keer gevraagd met haar naar het meer te gaan. Een uurtje maar. Een halfuurtje.

Maar zij gaven niets om zwemmen. De drukkende hitte leek hen niet eens te storen. Ze waren gewoon naar hun werk gegaan en thuis was de koelste kamer gereserveerd voor Rachels piano. Ook nu zat haar zus eindeloos hetzelfde stuk te repeteren. Reggie verveelde zich dood. Haar beste vriendin was met haar ouders op vakantie en voor Reggie lag er een lange, saaie, eenzame zomer in het vooruitzicht.

Als ze wilde zwemmen, zou ze het heft in eigen hand moeten nemen. Ieder ander kind dat over een fiets beschikte, zou dat doen.

Ze was vorig jaar vaak genoeg naar het strandje gefietst. Ze wist de weg. En ze was wel zo verstandig om eerst uit te rekenen of ze voldoende tijd had om de heuvel af te sjezen, in het meer te duiken, een halfuurtje te zwemmen, naar huis te fietsen, onder de douche te gaan en zich aan te kleden voordat haar ouders thuiskwamen om naar het optreden van haar zus te gaan.

Het kon. Er hoefde zelfs niemand iets van te weten. Misschien zou ze het de anderen vanavond aan tafel vertellen. Misschien ook niet. Nu ze bijna een tiener was, vond ze dat ze recht had op een mate van zelfstandigheid.

Ze trok haar nieuwe perzikkleurige badpak aan met daarover-

heen een van die heerlijk ruime T-shirts die tot haar knieën kwamen. Ze nam niet eens een handdoek mee, want ze had bedacht dat ze op de terugweg, als ze tegen de heuvel op moest fietsen, een stuk koeler zou blijven als ze dat in haar kletsnatte badpak deed.

Ze trok de achterdeur zachtjes achter zich dicht, eindelijk verlost van het muziekstuk dat haar zus onvermoeibaar oefende. De eerste tien, twintig keer had Reggie het wel mooi gevonden, maar nu werd ze er gek van. Ze duwde haar fiets naar de straat.

Het was best spannend om er in haar eentje, zonder ouderlijk toezicht, opuit te gaan. Ze ging op de pedalen staan en voelde hoe het haar in haar nek opwaaide door de vaart die ze maakte. Na elke bocht leek het iets koeler te zijn, al kwam dat misschien ook omdat ze nauwelijks hoefde te trappen. Ze voelde zich sterk, blij en energiek.

Ze stopte bij het geheime paadje tussen de heggen en liet haar fiets achter op een lapje gras waar een bierflesje en een met tandenstokers doorboord sigarettenpakje lagen. Daarvandaan ging ze lopend verder... links... rechts... Het smalle pad liep tussen de verwilderde struiken naar een strandje waarvan alleen de mensen die hier woonden wisten dat het bestond.

Het paadje eindigde bij een glooiend stukje terrein zo groot als hun voortuin. Twee jongens met een hond keken even naar haar en deden toen alsof ze niet bestond. De hond sprong het water in om een bal op te halen. Hoewel de jongens niet op haar letten, trok ze toch een beetje verlegen haar T-shirt over haar hoofd en gooide het op het gras.

Zo ver mogelijk bij de jongens vandaan rende ze naar de waterkant, schopte haar gympen uit en dook het koude water in. Happend naar adem kwam ze boven. Ze keek of de jongens met de hond haar nog steeds negeerden en begon toen met krachtige slagen te zwemmen.

Op een veilige afstand van de kant draaide ze zich op haar rug, waarna ze zich een poosje liet drijven om op adem te komen. Toen ze weer naar het strand keek, waren de jongens met de hond verdwenen. Ze liet haar blik langs de kust gaan.

De villa's hier hadden privésteigers waaraan allerlei soorten boten lagen. Het blauwe water kabbelde tegen de rompen. Een vrouw met een hoed sneed bloemen. Een man stak een barbecue aan. Reggie begluurde hen in hun privéwereld en voelde zich ondeugend en onzichtbaar terwijl ze door het heerlijke, verkoelende water zwom.

Geluiden droegen hier ver. Ze hoorde het geronk van buitenboordmotoren en lachende kinderstemmen.

Opeens besepte ze dat ze erg ver was gezwommen. Hoe laat zou het zijn?

Met krachtige slagen zwom ze dichterbij de kant en volgde ze de kustlijn terug naar het strandje. Toen ze eindelijk weer bij de grond kon, waadde ze naar het droge. Druipend en wel trok ze haar gympen aan. Ze haastte zich naar haar T-shirt, schudde het uit voor het geval er beestjes in waren gekropen, en trok het over haar hoofd. Ze had geen horloge bij zich, maar wist dat ze moest voortmaken om op tijd thuis te zijn.

Het T-shirt plakte aan haar natte badpak toen ze over het smalle pad tussen de struiken naar de plek rende waar ze haar fiets had achtergelaten. Ze schopte het bierflesje opzij, trok haar fiets overeind en slingerde haar heen over het zadel.

Het was alsof ze probeerde door teer te rijden. Ze hijgde van de inspanning die het haar kostte om vooruit te komen en was pas een paar meter gevorderd toen ze besepte dat ze een lekke band had.

Ze stapte af en keek verslagen naar de platte band. Nu kwam ze nooit op tijd thuis. Hoe kon ze opeens een lekke band hebben? Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Het ijle gesjirp van krekels steeg rondom haar op toen ze de fiets naar de straat duwde. Een man die net in zijn bestelwagen wilde stappen, zag haar.

'Lekke band?' vroeg hij.

'Ja.' Ze sjokte naar hem toe, haar fiets voortduwend. 'Balen.'

'Woon je ver? Kan ik je een lift geven?'

Ze stopte en bekeek hem: een zwaarlijvige man met een ruige

baard, jonger dan haar vader, maar ouder dan een tiener. Ze kon nooit beoordelen hoe oud volwassenen waren.

‘Heb je hulp nodig?’ vroeg de man nogmaals. ‘Niet dat ik banden kan plakken, maar ik kan je wel een lift geven. Kleine moeite.’

‘Eh, nee, dank u. Beter van niet.’

Hij maakte een vriendelijke indruk en ze had in al haar twaalf jaren nog nooit een gevaarlijke of krankzinnige man ontmoet, al hadden haar ouders haar vaak genoeg op het hart gedrukt nooit met een vreemde mee te gaan. Ze sjouwde weer verder, haar fiets de heuvel op duwend. Hij woog een ton.

Zo heerlijk koel als ze daarnet was geweest, zo warm had ze het nu. Ze zweette als een otter en werd wanhopig bij het vooruitzicht dat haar ouders en haar zus in hun nette kleren dodelijk ongerust bij de auto op haar zouden staan wachten.

Het feit dat ze een uur te laat thuis zou zijn bezorgde haar pijn in haar maag. Ze probeerde te bedenken wat ze ter verdediging kon aanvoeren – *ik ben bijna dertien* – maar wist wat daarop het antwoord zou zijn: ‘Oud genoeg om beter te weten.’

Een auto kwam haar achterop, minderde vaart en bleef naast haar rijden. Ze keek opzij en zag dat het de man met de baard was. Hij deed zijn raampje open en stak zijn elleboog naar buiten.

‘Ik zie dat we dezelfde kant op moeten. Weet je zeker dat je niet met me mee wilt liften?’

Reggie geneerde zich voor de uitleg die ze hem moest geven. ‘Dat mag ik niet van mijn ouders,’ zei ze, alsof ze een kind van negen was en niet een weldenkend persoon van twaalf.

‘Ook niet als je een lekke band hebt?’

Ze haalde haar schouders op en bleef met de fiets tegen de heuvel op zwoegen.

‘Oké, ik snap het. Maar als je nog ver moet, heb ik een ideetje. We kunnen je fiets in mijn auto leggen, dan lever ik die bij je thuis af en kun jij naar huis rennen. Dat mag toch zeker wel?’

Ze bleef staan. Dacht over het voorstel na. ‘Hoe laat is het?’ vroeg ze.

‘Tien voor vijf.’

Dat viel mee. Ze kón het nog halen. Als ze heel hard liep en zich binnen twee minuten douchte en aankleedde, kon ze op tijd klaar zijn. Misschien hoefden haar ouders er zelfs niets vanaf te weten.

‘Het zal een stuk schelen als je naar huis kunt lopen zonder dat je die zware fiets hoeft te duwen.’

Ze glimlachte naar hem, verheugd over deze oplossing. ‘Dat is waar. Nou, goed dan.’

Hij reed naar de stoep en stopte. Ze duwde haar fiets naar de achterkant van het busje. Toen hij uitstapte en om de auto heen liep, zag ze dat zijn rechterhand in het verband zat. Hij maakte met zijn linkerhand de achterportieren open.

‘Kun je me helpen de fiets erin te tillen?’ vroeg hij met een glimlach. Ze zag dat hij scheef staande gele tanden had.

‘Ja, natuurlijk.’

Ze pakte de fiets met beide handen vast om hem op te tillen en in de auto te zetten. Toen hij dichterbij kwam en achter haar ging staan, rook ze zijn geur.

Ze probeerde het voorwiel recht te houden toen zij en de man samen de fiets optilden. Het was niet erg moeilijk, maar toen ze haar hand verplaatste, werd ze geraakt door iets wat voelde als een slangenbeet en kreeg de hemel een rode waas.

NU

1

Olshaker Psychiatric Hospital
South Turvey, Washington State

De gedetineerden op de forensische afdeling van de grootste psychiatrische inrichting van de staat Washington gebruiken het luchtuur over het algemeen om te basketballen of een kaartje te leggen. Degenen die niet helemaal sporen, praten met denkbeeldige vrienden. Een enkeling zit zijn edele delen te bestuderen.

Als Daryl Wayne Flint naar buiten komt, hoort hij een oudere bewaker tegen een groentje zeggen: ‘Die vent daar met dat lange haar en die baard? Die op Charles Manson lijkt? Moet je opletten wat die doet.’

Flint negeert zijn woorden en loopt met afgemeten stappen over het vochtige gras naar het geasfalteerde basketbalveld. Hij gaat precies op het midden van het veld staan, spreidt zijn armen en begint langzaam in de rondte te draaien.

De bekende dingen glijden aan zijn oog voorbij: het parkeerterrein, de ramen van de kantine, de blinde muur, de getraliede ramen van het kantoor van de directeur op de hoek van het gebouw, het gazon dat tot aan de omheining loopt, het bos daarachter, en – hé, wat is dat – er knipoogt een lichtje tussen de bomen.

Hij wou dat hij kon stoppen om ernaar te kijken, maar hij moet blijven draaien.

Een reusachtige kerel genaamd Galt dribbelt met de bal naar hem toe. ‘Kun je een beetje opschieten?’

Flint houdt zich aan zijn routine. Nog een keer: de ramen van de kantine, de blinde muur, het kantoor van de directeur, het ga-

zon... en dan, ja, hij ziet het nu heel duidelijk: er komt een auto aan, zonlicht weerkaatst op de voorruit.

‘Schiet een beetje op, zei ik!’ Galt loopt rondjes om Flint heen, waarbij hij de bal hard laat stuiteren en Flint grommend verwenst. De andere mannen die zich op het basketbalveld hebben verzameld, roepen dat ze willen beginnen.

Galt dribbelt in een strakke cirkel om Flint heen, zo dicht bij hem dat Flints vingertoppen zijn T-shirt raken. De andere mannen jodelen en schreeuwen, maar Flint laat zich niet opjuttten. Hij draait in hetzelfde tempo zijn derde rondje.

Weer vangt hij een blik op van de auto. Een witte auto die over de bochtige weg tussen de bomen rijdt. Als hij zijn derde rondje af heeft, laat hij zijn armen zakken.

De bal stuitert op het asfalt als hij het veld verlaat. Achter hem begint het spel. Hij stapt op het gras en slaat linksaf. Altijd tegen de wijzers van de klok in.

Hij ziet de auto naar de poort rijden en uit zijn gezichtsveld verdwijnen. Hij kan niet stoppen en omkijken, hij moet blijven lopen, recht voor zich uit kijkend. Als hij aan het eind van zijn rondje links afslaat en weer zicht heeft op de auto, gaat zijn hart sneller kloppen. Hij hoeft zijn ogen nauwelijks te bewegen om te zien dat de auto naar het parkeerterrein rijdt.

Hij maakt een snelle berekening: een onbekende auto, op dit tijdstip, op deze dag... Dat moet de nieuwe kapper zijn.

Misschien is dit de dag dat hij zijn haar moet laten knippen.

Hij past ervoor op niet te glimlachen als hij de auto voorbij ziet rijden. De bestuurder is een blanke man die een of ander hoofddekseel draagt.

Een baret? Verbeeldt die vent zich dat hij een kunstenaar is?

Flint had de bestuurder graag nader willen bestuderen terwijl de auto langzaam doorrijdt, op zoek naar een vrije parkeerplek, maar hij is inmiddels bij de volgende hoek aangekomen en moet een kwartslag zuidwaarts maken. Hij houdt zich aan zijn vaste tempo als hij weer langs de kantine, de lange blinde muur en de getra-

liede ramen van het kantoor van de directeur loopt, maar spitst al die tijd zijn oren om een geluid op te vangen van de man die zojuist is gearriveerd. Al is het maar van het portier dat dichtvalt. Maar misschien ook een gesprek via een mobieltje als de man naar de ingang van het gebouw loopt.

Het enige wat hij hoort zijn de schunnige opmerkingen op het basketbalveld, en de bal die op het asfalt stuitert, het bord raakt of de rand van de basket laat trillen.

Hij weet zijn teleurstelling echter goed te verbergen.

Bij de volgende hoek slaat hij af naar het oosten, naar de wachtoren die uitkijkt over de drie meter hoge omheining en het dichte bos erachter. Vandaag heeft hij geen belangstelling voor de kleuren van het gebladerte of de zich samenpakkende wolken. In plaats daarvan weegt hij risico's en kansen tegen elkaar af.

En hij vraagt zich af in hoeverre hij op zijn moeder kan rekenen.

Heeft ze gedaan wat ze doen moest? Moeilijk te zeggen.

De bezoeken op de forensische afdeling zijn niet zo informeel dat de gedetineerden kunnen zeggen wat ze willen, ongeacht welke status ze hebben. Ongeacht hoe warhoofdig ze zijn. Ongeacht door welke medicijnen hun hersenen zijn beïnvloed. Je wordt altijd afgeluisterd. Vandaar dat de gesprekken met zijn moeder bijna geheel in code worden gevoerd.

De laatste keer had zijn moeder gezegd: 'Ik moest opeens aan je vader zaliger denken.'

Hij had zich bijna verslikt.

'Ik moest denken aan onze trouwdag,' zei ze, haar ogen strak op hem gericht. 'Je weet toch nog wel op welke datum we getrouwd zijn?'

Hij schoof onrustig heen en weer op zijn stoel, zich afvragend waar dit naartoe ging.

'Weet je het niet meer? Het was in april.'

'Eh, nee -'

'Ssst. 5 april, 1968. Herhaal het.'

Verbijsterd deed hij wat ze zei. '5 april, 1968.'

‘Dat klopt. De vijfde dag van de vierde maand. De vijfde dag van de vierde maand.’

Toen besepte hij dat ze in code sprak.

‘Wat is het hier warm,’ zei ze opeens. ‘Ik wou dat hier een raam open kon. Dan kregen we tenminste wat frisse lucht.’

Hij knikte om haar te laten weten dat hij haar kon volgen.

‘Het was zo’n mooie dag. In het begin van de herfst, net zoals nu.’ Zijn moeder wees naar het getraliede raam.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Ze had toch april gezegd?

Ze ging door met haar beschrijving. ‘Een schattig kerkje, ideaal voor een lentebriuw. En ons eerste huis was er vlakbij. We hebben wat spullen uit de opslag gehaald,’ zei ze nadrukkelijk, ‘en zijn er meteen ingetrokken.’

Het begon hem te dagen. ‘De kerk en het huis stonden dus vrij dicht bij elkaar?’

‘Inderdaad.’ Ze keek naar het noorden. ‘Op nog geen vijf kilometer van elkaar.’

Hij glimlachte fijntjes.

‘We waren een pasgetrouwd stelletje, je vader en ik, maar we hadden genoeg gespaard voor de noodzakelijke dingen: voedsel, benzine voor onze motorfiets.’ Ze trok één getekende wenkbrauw op, in afwachting van een reactie.

Hij leunde naar voren. ‘Niet veel, maar genoeg om rond te komen.’

‘Precies. *Genoeg*.’ Ze wierp een zijdelingse blik op de bewaker.

Flint streek over zijn lange baard. ‘En wat had je ook alweer aan?’ Vanwege de bewaker voegde hij er op luide toon aan toe: ‘Ik bedoel op je trouwdag, mam. Ik ben dol op dit verhaal, dat weet je.’

‘Ik was uiteraard in het wit,’ antwoordde ze met een kort, wuivend gebaar. ‘Maar je vader was in het zwart.’

‘Helemaal?’

‘Helemaal,’ zei ze, haar ogen iets dichtgeknepen. ‘Van top tot teen.’ Ze leek te wachten tot de bewaker zich afwendde en voegde er toen aan toe: ‘Weet je dat hij ongeveer dezelfde maat had als jij nu, toen hij stierf?’

Flint denkt aan dit gesprek als hij bij de hoek komt en weer een kwartslag kan draaien, in de richting van het parkeerterrein. Hij zoekt naar de witte auto, ziet hem vrijwel meteen en bekijkt hem terwijl hij zijn weg vervolgt. Niemand let op hem. Hij is de repetitieve gedetineerde die aan het postcommotioneel syndroom lijdt en nooit problemen veroorzaakt.

‘Psychische stoornissen, beschadiging van de frontale kwab, obsessieve neigingen... asociale gedragsproblemen die het onmogelijk maken hem op te sluiten in de staatsgevangenis,’ had zijn psychiater gezegd.

Prima, laten ze dat vooral denken.

Laten ze dat vooral denken.

Laten ze dat vooral denken.

Elk onderdeel van zijn vreemde gewoonten heeft een doel. Elke dag brengt hem dichterbij Plan B, dichterbij de herovering van zijn favoriete meisje.

De dagelijkse routine op het recreatieterrein? Dat hij midden op het basketbalveld driemaal in de rondte draait? Dat stelt hem in de gelegenheid om zodra hij buiten is gekomen het hele terrein te overzien en alle gevangenen en bewakers op te nemen. En dat hij driemaal rond het hele terrein loopt? Je moet elke dag naar mogelijke zwakke plekken in de omheining zoeken. Het lijkt allemaal heel onschuldig, het lijkt allemaal te wijten aan de geestelijke stoornissen. Geen enkele arts heeft een manier kunnen vinden om hem te genezen, zelfs de briljante dokter Terrance Moody niet.

Tijdens het luchten verzamelt hij informatie over het doen en laten van bezoekers en personeel. Hij weet bijvoorbeeld dat de auto van de vaste kapper de kleur van Dijon-mosterd heeft en niet het saaie roomwit van de auto die nu is aangekomen. Wulpse Wanda heeft een BMW, die ze parkeert op de plek met het bordje HOOFD PSYCHIATRIE, naast de Cadillac van de chef-kok. De auto van de chef-kok is net zo zwart als diens haar. De auto van het hoofd Psychiatrie is van hetzelfde rood als het sjaaltje dat ze als een bloedेरige snee rond haar hals draagt.

Dankzij de dagelijkse lichaamsbeweging zijn de extra kilo's die hij als gesjeesde student had vergaard, helemaal verdwenen. Hij is nu fitter dan ooit. En soms vindt hij bruikbare voorwerpen. Gisteren nog was er een plastic zak aan het hek blijven hangen. Hij had hem eraf gerukt en in zijn onderbroek gepropt. Gisteravond had hij hem tevoorschijn gehaald en gezien hoe mooi hij was. Hij heeft de zak stiekem bij zich.

Flint draait een kwartslag naar het westen en loopt in de richting van de kantine. Op zonnige dagen schitteren de ruiten, maar meestal is het bewolkt, zoals vandaag. De mensen binnen zijn verlicht als acteurs op een toneel.

Mensen lopen heen en weer met gevulde dienbladen en hij vraagt zich af wie er in de andere, minder zwaar beveiligde afdelingen van de inrichting zitten. Wat voor aandoeningen zouden zij hebben? Welke routines zouden zij volgen? Wat gebeurt er in de rumoerige wereld buiten de gesloten deuren van de forensische afdeling?

Hij richt een denkbeeldige cameralens op de mensen in de kantine en ontdekt een nieuw gezicht: een vadsige man met een baret. Hij glimlacht. De nieuwe kapper haalt een kop koffie.

Driemaal strijkt Daryl Wayne Flint over zijn wollige baard. De laatste keer dat hij zich door een kapper heeft laten aanraken, was op de dag voordat zijn rechtszaak begon.

2

San Francisco, Californië

Zes wielrenners zwoegen de heuvel op, nemen de bocht en gaan achter elkaar rijden voor de afdaling naar de Golden Gate Bridge, die zich in al zijn schilderachtige schoonheid voor hen uitstrekt. De beroemde rode torens rijzen majestueus op naar de strakblauwe hemel en de wielrenners joelen uitgelaten als ze de brede wandelweg bereiken die over de hele lengte van de brug loopt.

Ze manoeuvreren tussen groepjes toeristen door, zwenken dan naar de reling en stappen af om het uitzicht te bewonderen. Jachten, zeilboten, tankers en sleepboten varen kriskras door de smaragd-groene baai, terwijl rechts de bekende skyline van San Francisco het beeld vervolmaakt.

Als de voorste wielrenner haar helm afzet, waait haar vuurrode haar op in de frisse herfstwind. Ze kijkt om zich heen en buigt zich dan over de reling. In de diepte stroomt het donkere water zo snel richting zee dat het haar duizelig maakt.

Een stevige blondine met een innemende glimlach komt naast haar staan, grijpt haar arm en zegt: ‘Bedankt, Reeve, dat je dit hebt geregeld. Wat een schitterende tocht.’

‘Ja, mooi, hè?’ Reeve lacht, blij dat haar eerste poging om de maandelijkse fietstocht van het clubje te organiseren zo’n succes is. De anderen komen erbij staan. Ze wijst de heuvels van Berkeley aan, Angel Island en tot slot Alcatraz. De voormalige gevangenis glanst als een parel, ondanks haar duistere verleden.

Het blonde meisje gebaart naar het uitzicht en zegt: ‘Waanzin-

nig, dat ik al drie jaar in Californië woon en nu pas voor het eerst op de Golden Gate Bridge sta.'

Reeve stoot haar vriendin aan. 'Beter laat dan nooit, Lana.'

Lana's vriend voegt zich bij hen. David heeft met zijn afgetrainde lichaam iets van een windhond en is het meest serieuze lid van hun groepje. 'Schitterend,' zegt hij. 'Bijna te mooi voor woorden!'

'Foto's!' roept een van hen en ze draaien zich om en beginnen selfies te maken tot een voorbijganger aanbiedt wat foto's van hen te maken en ze lachend poseren. Daarna valt het groepje weer uiteen en lopen ze met hun fietsen aan de hand verder, genietend van het uitzicht.

Reeve ziet dat een peuter in een wandelwagen een schoentje verliest. Ze raapt het op en geeft het aan de moeder, die er geen erg in had en iets in een vreemde taal zegt terwijl ze haar dankbaar toelacht. Reeve lacht terug en vervolgt haar weg tussen de joggers, stelletjes en gezinnen.

Terwijl ze met haar fiets aan de hand over de brug loopt, genietend van de zon en de frisse lucht, is ze zich ervan bewust dat een dag als deze meer voor je doet dan jaren psychotherapie.

Aan het eind van de brug stappen ze allemaal weer op en rijden ze achter Reeve aan tussen de laatste groepjes wandelaars door. Reeve leidt ze weg van de brug, de toerbussen en de drukke straten naar een tweebaansweg die in haarspeldbochten de heuvel af loopt. De glinsterende uitzichten op de baai raken bij iedere bocht iets verder weg als ze door het groene heuvellandschap rijden en al gauw zijn ze in Sausalito, een pittoreske voorstad, met aan hun linkerhand kapitale villa's die in de heuvels genesteld liggen, rechts de haven, en ertussenin een keur aan luxe winkels, restaurants en galerieën.

Als ze bijna beneden zijn en de weg weer vlak wordt, gaat Reeve op haar pedalen staan, verrukt over het leven dat zo mysterieus, vreemd en heerlijk is. Ze bedenkt hoe geweldig het is dat ze een plek heeft gevonden in deze groep. Hoe ingrijpend haar leven is veranderd.

Het is afgelopen lente allemaal begonnen. Reeve had zich net ingeschreven voor haar volgende studiejaar toen het flatgebouw waar ze woonde werd verkocht en het nieuwe management een rigoureuze stijging van de huurprijzen aankondigde. De volgende dag ontmoette ze Lana tijdens een schoonmaakactie op het strand. Terwijl ze bezig waren afval op te rapen, raakten ze aan de praat. Het toeval wilde dat ze in Lana's huis nog één kamergenoot zochten. Het was alsof het zo had moeten zijn. Het duurde niet lang voordat Reeve bezig was haar spullen uit te pakken in een rumoerig studentenhuus dicht bij de campus van de universiteit in Berkeley.

Kort daarna werd haar gevraagd of ze soms lid wilde worden van dit wielrennersclubje en kocht ze voor het eerst sinds die noodlottige zomer toen ze nog een doodgewoon meisje van twaalf was, weer een fiets. Ze heeft haar psychiater niet nodig om te weten dat dit een nieuwe mijlpaal in haar genezingsproces is.

Nu, op haar drieëntwintigste, heeft ze het gevoel dat haar leven als volwassene eindelijk tot bloei is gekomen. Elke dag valt als zoet, rijp fruit in haar schoot.

De groep rijdt door de stad naar de terminal van de veerboot, waar ze hun fietsen in de stalling zetten en alvast kaartjes kopen voor de oversteek naar de andere kant van de baai. Dan slenteren ze door de gezellige haven, eten snacks en drinken smoothies, terwijl hun wielrennersschoenen op de klinkers tikken alsof ze allemaal op hoge hakken lopen.

Precies op tijd komt de veerboot in zicht. Hij wordt langzaam maar zeker groter en trekt een breed, wit kielzog. De wielrenners halen hun fietsen uit de stalling en stellen zich op om aan boord te gaan.

Megan, de langste vrouw van de groep, manoeuvreert haar fiets naast die van Reeve en informeert naar de route die ze naar huis zullen nemen. 'Het Ferry Building is dicht bij het BART-station, geloof ik?'

'Dat klopt. We nemen de trein terug naar Berkeley,' antwoordt

Reeve, terwijl ze naar de veerboot kijkt die vaart mindert, de motoren even in de achteruit zet en naar de kade drijft. ‘Sorry dat dit voor de hardcorerijders onder jullie een relatief korte tocht is.’

‘Geeft niks. Anders had ik het nooit gered,’ zegt Lana. ‘David gaat morgen nog een tocht van honderd kilometer maken, moet je nagaan.’

‘Komt de veerboot dicht langs Alcatraz?’ vraagt Megan.

Reeve knikt zwijgend. Ze kijkt naar de matrozen die op de wal springen om de veerboot aan te leggen met touwen zo dik als haar arm.

‘Alcatraz lijkt me ook wel cool,’ zegt Megan. ‘Ik heb gehoord dat je er een rondleiding kunt krijgen. Ik zou die cellen best eens willen zien, en de verhalen willen horen.’

‘Reeve, jij kent San Francisco het beste van ons allemaal,’ zegt David. ‘Wat vind jij? Is Alcatraz zo’n uitstapje waard?’

‘Voor jullie misschien wel.’ Ze glimlacht strak. ‘Ik heb zelf geen belangstelling voor gevangenen.’

Lana begint snel over iets anders. Zij is de enige die Reeve in vertrouwen heeft genomen, de enige die op de hoogte is van haar oude naam en haar tragische, in alle kranten uitgesponnen verleden. ‘Dit was een fantastische tocht,’ zegt ze, terwijl ze Reeve een arm geeft. ‘En ik ben dol op het Ferry Building. Laten we daar wat zuurdesembrood kopen voordat we naar huis gaan.’

Reeve is Lana bijzonder dankbaar voor haar nieuwe leven in Berkeley en voor het feit dat iedere minuut meer afstand schept tussen het heerlijke heden en al die afgrijpselijke jaren dat ze opgesloten zat in de kelder van haar ontvoerder.

Lees verder in *Het recht van de sterkste*.